

blesk, vrgle v prah malike in dvignile —
križ! Da, niste slutili, da ta mož nosi v na-
ročju boj — boj ne samo vam, boj vsem
cezarjem, boj narodom, boj celemu svetu,
boj smrti, boj, ki traja še danes in se bo
bojeval do zadnjega dne. Da, Pavla, a po-
stola narodov, niste poznali — — —

Zazrl sem se v zahajajoče solnce. Porajali
so se novi mogočni spomini —; solnce je
tonilo —; za mano je pela mandolina, po
vonjavem zraku je plavala pesem:

Sul mare lucica
l' astro d' argento ...

(Konec.)

Jesenske rože.

1.

Hlad je legel na poljane,
nočni pozni hlad,
ž njim pa došla je od juga
po slovo — pomlad ...

Rožam glávica poljublja
— morda zadnjokrat —
néma se potem izgublja
mimo velih trat ...

In za njo jesen prihaja
z mračnimi očmi,
v sivi pajčolan odeta
z mrzlimi nočmi ...

2.

Padajte, padajte, tihe rose,
tam na široke poljane:
môrda katera zamôrjenih rož
v mlado življenje nam vstane ...

Padajte, padajte, gorke solzé,
meni na srčne gomile:
môrda katero zamôrjenih nad
bodete v srcu zbudile! —

3.

Vrba žalujka, vpogni nad mano
skoraj, ah skoraj vrh zeleneči,
pa mi o miru, sreči šepéči,
kadar to srce v grob bo dejano.

Skrbno mi straži tiho gomilo,
straži mi nade, v njej pokopane,
da mi ljubezen v srcu ostane,
straži mi skrbno tiho gomilo ...

Straži mi srečo — vničeno ráno!
Mačeha bila mi je v življenju,
naj mi tu cvéte v vednem zelenju,
straži jo zvesto — v grob pokopano!

4.

Vstajenja dih zavél je čez grobove.
Ciprese tanke so se klanjale
in nove zgodbe si oznanjale.

„Naj čakajo življenja ure nove
vsi, ki njih duše so zasánjale,
ki zemske odložili so okôve!“ —

In nova misel mi je vstala v duši,
in nova želja — po življenja sreči,
ki je pod božjim solncem ni doseči ...

Posúši, solza vsaka se, posúši!
Vstajenja dih, ti srca nam ohlajaj
in z novim pomom duše nam napajaj!

Ljudmila.